

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1082

09.12.2023 (134)

Michael Kühnen Politisk soldaterarbejde: SA's tradition og ånd

Del 5

POLITISK SOLDATERARBEJDE EFTERKRIGSTIDEN (1945 - 1977)

Den 8. maj 1945 havde Det Tredje Rige kapitulert - Tyskland oplevede den værste afslutning på krigen siden 1648. De allierede sejrherre i øst og vest var ikke tilfredse med deres magtpolitiske triumf og den fuldstændige ødelæggelse af tysk statsdannelse og suverænitet - de vidste også, hvordan de systematisk skulle eliminere enhver mulighed for en national genopstandelse:

NSDAP med alle dets underafdelinger blev forbudt og opløst, rigets ledelse var død eller fængslet og skulle snart blive offer for en makaber retfærdighedskomedie, Nürnbergs militærdomstol, embedsmændene i den nationalsocialistiske bevægelse ned til den lille lokale gruppeleder blev interneret i årevis, masserne af soldater var krigsfanger og ville forblive det i nogen tid. Men i mellemtiden gik tyske kollaboratører på vegne af sejrherreerne - igen i øst og vest - i gang med at etablere marionetregimer.

Sammen med NSDAP var dens Sturm-Abteilung naturligvis også blevet forbudt og opløst. Et sidste eksempel blev givet af dets ledere, der blev fængslet i Nürnberg i forbindelse med sejrherreernes tribunal: SA blev også anklaget for at være en "kriminell organisation"; men SA-ledernes sammenhold, som ikke lod sig påvirke af trusler eller løfter, som forblev forenede indbyrdes og tro mod deres fortid,

opnåede frifindelse! Selv efter sejrherrenes forvrængede standarder var SA ikke en kriminel organisation.

For os nationalsocialister er denne afgørelse naturligvis af ringe betydning, da vi ikke anerkender sejrherrenes diktat, hverken politisk eller juridisk, men den er politisk vigtig for os, fordi naziforbuddet, som har været i kraft siden 1945, er baseret på Nürnberg-tribunalets historiesyn, som stemplede nationalsocialismen som kriminel og gjorde det til en "kriminel handling" at tilstå den. Næsten 40 år senere - i begyndelsen af 1985 - skulle frifindelsen af SA spille en vigtig rolle i en retssag mod mig, som det vil fremgå, og være med til at afsløre den statslige beskyttelsesjustits i BRD!

Frifindelsen i Nürnberg, indrømmelsen selv fra sejrherrene af, at SA IKKE var en KRIMINEL ORGANISATION, hører således også med til vores forståelse af tradition. Dette fornyede aspekt af SA's tradition er også det sidste: Som i tilfældet med NSDAP sluttede traditionens direkte linje i 1945. Nogle få spredte varulvekommandoer - dannet af fanatisk Hitlerjugend - var de sidste direkte efterfølgere af det historiske NSDAP. Da deres aktiviteter også ophørte efter få måneder, og genopdragelsen af det tyske folk og konsolideringen af de administrative strukturer, som kollaboratorerne havde oprettet, gjorde stadige fremskridt, var alt håb om en mulig genoprettelse af Det Tredje Rige slukket. Det var ikke en genoprettelse af nationalsocialismen, som den historiske situation krævede, men en konsekvent ny begyndelse, hvis tradition ikke kun skulle omfatte Det Tredje Rigets triumfer, men også de fejltagelser, som skulle undgås i fremtiden.

Praktisk og organisatorisk kunne man slet ikke gøre noget i de første år efter 1945, fordi både de mulige bærere (de tidligere embedsmænd i NSDAP) og de fremtidige kæmpere (frontgenerationen fra Anden Verdenskrig) stadig var internerede eller krigsfanger. Men i disse lejre blev de første nationalsocialister genforenet og svor at kæmpe videre! I alle vestlige krigsfangelejre var der særlige afdelinger og særlige lejre for fanatiske og uforbederlige nationalsocialister; mange tusinde soldater blev placeret i denne kategori og var altid de sidste, der blev løsladt - først i slutningen af 1940'erne - da besættelsesrepublikkerne allerede var stort set konsoliderede. I årene 1945-1949, som var afgørende for genoprettelsen af det borgerlige system i Vesten, blev nationalsocialisterne fuldstændig elimineret. Og alligevel forblev de ikke inaktive: De, der stadig eller igen var på fri fod, begyndte straks at arbejde politisk. Små illegale grupper - sammensat og muliggjort af personlige bekendtskaber og gamle kammeratskaber - skød op overalt. Vi ved ikke meget om dem. Andre nationalsocialister deltog i nationale organisationer - kulturelle fællesskaber, ungdomsalliancer og partier.

Den tidligste nye start i det offentlige politiske liv blev taget af DEUTSCHE AUFBAUPARTEI (DAP), som blev grundlagt den 31. oktober 1945. Partiets

grundlægger var Joachim von Ostau, tidligere leder af NSDAP's lokale propaganda. På det tidspunkt var det naturligvis kun en verificerbar anti-nationalsocialist, der kunne komme i betragtning som frontfigur. Til det formål allierede von Ostau sig med Reinhold Wulle, som i Weimar-perioden sammen med von Graefe havde været politisk leder af Deutsch-Völkische Freiheitspartei, som konkurrerede med NSDAP, og som havde siddet i koncentrationslejr under Det Tredje Rige. Mens Wulle, der afviste nationalsocialismen, praktisk talt arbejdede på at grundlægge et gammeldags, tysk-nationalt højreparti med en monarkistisk understrøm, erklærede von Ostau, der ikke tilfældigt havde valgt forkortelsen DAP, sin tro på fronterfaringerne som model for Tysklands politiske nybrud!

I et avisinterview talte han dengang imod de "støvede partimetoder, der er blevet bragt frem igen" og "nutidens parti- og klassehad" og fremkaldte mindet om frontsamfundet - nemlig at "ude ved fronten var der ingen forskel på fabriksejere eller arbejdere, katolikker eller protestanter, bayrere eller preussere, og at man stille og roligt skulle overføre denne ånd af soldatligt sammenhold til fredsarbejdet". Men de, som denne appel kunne have været rettet til, var for det meste stadig i sejrherrenes lejr; inden for partiet sejrede de konservative og nationalreaktionære kræfter og udarbejdede et verdensfjernt program med kristen morallære, konservativ bekendelse, anerkendelse af demokrati og krav om et "socialt monarki". Denne i bund og grund reaktionære gruppering gav til sidst anledning til det tyske højreparti og senere rigspartiet (DRP), hvor de tyske nationalister og nationalsocialisterne naturligvis stadig kæmpede om indflydelse. I april 1947 blev von Ostau ekskluderet fra DRP.

Men gang på gang viste den nationalsocialistiske aktivisme sig at være den gamle højrefløj overlegen, selv om den endnu ikke havde fundet en samlet organisatorisk form:

I Hessen var der opstået et konservativt-monarkistisk "Nationaldemokratiske Parti (NDP)" i november 1945, hvis åbent nationalsocialistiske fløj opnåede en spektakulær valgsucces ved lokalvalget i Wiesbaden i 1948, ledet af Karl-Heinz Priester, med 24,41%. Den mest dynamiske nazigruppe i disse tidlige år var dog i mellemtiden blevet til "Gemeinschaft unabhängiger Deutscher" (GuD), som igen var blevet grundlagt af Joachim von Ostau. Han fik nu følgeskab af de nationalsocialister, som snart skulle blive berømte - Dr. Doris, Krüger og generalmajor Remer, som havde nedkæmpet kuppet mod Hitler den 20. juli 1944! GuD blev kernen i det "Socialistiske Rigsparti", der blev grundlagt i oktober 1949, det eneste ægte nationalsocialistiske parti siden 1945!

Situationen var gunstig for SRP, efter at oprettelsen af partier ikke længere var betinget af sejrsmagternes godkendelse, og nu var også mange af de internerede og krigsfangerne vendt tilbage og kastede sig straks ind i kampen igen!

SRP var virkelig ikke en af de borgerligt-nationalistiske grupper, der har hersket i den såkaldte nationale lejr siden 1945 med deres fejhed og konformitet - det var et ungt parti (flertallet af dets medlemmer var mellem 20 og 40 år gamle), det var en folkebevægelse (alle erhvervsgrupper og lag var ligeligt repræsenteret og forenet i kampen for genoprettelsen af Riget og realiseringen af den ORIGINALE nationalsocialisme - allerede på det tidspunkt var den revolutionært-socialistiske fløj klart fremherskende i den nazistiske bevægelse, som var blevet besejret den 30. juni 1934! Juni 1934, som man allerede kunne se af navngivningen af SRP!), det var et soldaterparti (95% af dets medlemmer var tidligere medlemmer af Wehrmacht) og det var et udpræget nationalsocialistisk parti (i forbudskendelsen fra 1952 blev det endda beskyldt for, at dets lederkorps hovedsageligt bestod af tidligere "gamle kæmpere" (NSDAP-medlemmer før 1930) og aktive nationalsocialister, og at det bevidst og med præference rekrutterede sådanne tidligere NS-funktionærer til dette lederkorps for at blive et organisatorisk samlingspunkt for Det Tredje Riges ideer. I en sådan militant nationalsocialistisk bevægelse måtte der helt naturligt opstå en militant elite i traditionen fra SA, en stormafdeling af politiske soldater.

"Den forestående politiske kamp om valget i år gjorde det nødvendigt at oprette en aktiv bevægelse i SRP's kredse. Navnet siger, hvilken betydning der skal tillægges denne bevægelse. Hver distrikts- og lokalorganisation skal så hurtigt som muligt finde de mest aktive mennesker, der fysisk, aldersmæssigt og engagementsmæssigt er i stand til at forpligte sig fuldstændigt til vores mål. Kun hvis det lykkes os at organisere vores folks hastværk, som skal være bærere af vores tanker, vil vores partiarbejde blive båret af succes. Dette kræver igen en samling af generationen af frontsoldater fra den sidste verdenskrig. Orienteringen og aktiveringen af denne generation i henhold til vores mål garanterer ikke kun vores partis eksistens, men også vores folks fremtid."

Disse ord fra den stiftende appel fra "Reichsfront" taler uforfalsket om SA's tradition og ånd og dokumenterer dermed, at nationalsocialismen og dens koncept om den politiske soldat ikke gik til grunde efter 1945." Reichsfront udgjorde kernen i SRP og samlede de medlemmer, "der er parate til at stille sig uselvisk i vores partis tjeneste og derved yde folket den højeste tjeneste gennem villighed til at bringe ofre. Deres slogan er: **Jeg er intet, mit folk er alt!**"

Af partiets 40.000 medlemmer var 6.000 militante fra Rigsfronten! Efter spektakulære lokale og regionale valgsucceser med omkring 10 % af stemmerne blev det socialistiske rigsparti, inklusive dets rigsfront, forbudt i slutningen af 1952. Nationalsocialismens lange nat begyndte!

Som nævnt udgjorde små illegale grupper den første form for organisering af

nationalsocialister efter krigen. Et sent eksempel på sådanne små hemmelige organisationer beskrives her, så disse bestræbelser også kan blive befriet fra glemslen: Helt uafhængigt af SRP blev "Freikorps Deutschland" grundlagt den 17.8.1951 af det tidligere Waffen-SS-medlem Hermann Lamp. Dette frikorps talte et par dusin fanatiske krigere - Hans-Ulrich Rudel var æresmedlem; det anerkendte storadmiral Dönitz som statsoverhoved og juridisk efterfølger til Føreren. På grund af sine nationalsocialistiske aktiviteter blev Freikorps forbudt i februar 1953, og dets funktionærer blev arresteret i Hamborg. I forbudsordren står der:

"Medlemmerne skal udvise ubetinget lydighed og streng tavshedspligt. Alle medlemmer skal underskrive en forpligtelseserklæring, når de melder sig ind, og de får kun et dæknnummer eller et alias. Selv medlemskortene er kun forsynet med numre. Ifølge instruktioner fra ledelsen skal medlemsforpligtelsen være omgivet af en "mystisk nimbus" for at bringe medlemmerne sammen i et "konspiratorisk fællesskab". Det meddeles medlemmerne, at i tilfælde af forsømmelighed må alle regne med "at blive ramt af Freikorpsets hårdhed". I programmet forpligter frikorpsene sig til de "reviderede 25 punkter i NSDAP's partiprogram".

Det er sådan, vi forestiller os de første organisatoriske bestræbelser efter 1945. Og det er præcis sådan, de uafhængige NS-kampgrupper blev dannet og organiseret overalt i begyndelsen af 1970'erne, hvoraf den vigtigste, NS-Kampgruppe Großdeutschland (NSKG), praktisk talt er en identisk ny udgave af Freikorps Deutschland og er aktiv præcis tredive år senere (1971 - 1973). Fra NSKG's nordamerikanske udlandsorganisation, under den dengang 18-årige Gerd Lauck, opstår så i 1973 den vigtigste NS-undergrundsbevægelse i efterkrigstiden - NSDAP/AO, som stadig er aktiv i dag. Der er ingen personlig kontinuitet mellem Freikorps og NSKG: Så vidt jeg ved, blev intet engang aktivt medlem af Freikorps Deutschland nogensinde aktivt i den nye generations NS-bevægelse efter 1968. Men traditionen, ånden og holdningen i det politiske soldaterarbejde skaber altid lignende organisationsformer - et opmuntrende eksempel på udødeligheden af vores idé!

Årene mellem forbuddet mod SRP i 1952 og grundlæggelsen af Bund Deutscher Nationalsozialisten (BUNS) af Wolf-Dieter Eckart, som repræsentant for den nye generation af nationalsocialister, i slutningen af 1968, repræsenterer "nationalsocialismens lange nat" i vores bevægelses historie. Bortset fra "Gauleiterkreis" omkring den tidligere statssekretær i Propagandaministeriet, Dr. Naumann, som også stadig hører til bestræbelserne fra begyndelsen af 1950'erne, kender vi ikke til nogen klart nationalsocialistisk organisation i disse år. Men selv uden nogen klar, organisatorisk form lever nationalsocialismen videre og overlevede den lange nat. To strømninger garanterer denne overlevelse:

Mange nationalsocialister, der engang var organiseret i SRP, og som ikke havde meldt sig ud som de fleste eller ønskede at blive korrumperet af den velstand, der nu gradvist opløste den gamle generations modstand, arbejdede i reaktionære nationale politiske organisationer.

Næsten alle tilhængere af vores nuværende Gesinnungsgemeinschaft fra den ældre generation gik vejen fra SRP via DRP og NPD, indtil de endelig fandt tilbage til en utvetydig NS-bevægelse opbygget af den nye generation efter 1968, eller også blev de vundet som unge medlemmer af DRP og NPD af sådanne gamle kæmpere for nationalsocialismen. Denne kreds af kammerater omfatter de to ANS æresmedlemmer Willi Krämer (bærer af NSDAP's gyldne partimærke, tidligere leder af stabskontoret i Rigspropagandaafdelingen og sidste stedfortræder for dr. Goebbels i Rigsregeringen Syd - embedsmand i SRP og DRP, medlem af NPD og ANR) og ridderkorsbæreren Otto Riehs (også SRP, DRP og NPD); stabschefen for SA i NSDAP/AO og bæreren af HJ's Gyldne Æresemblem - manden med kodenavnet "Armin" - gik samme vej. Disse tre skal nævnes som repræsentanter for alle de kammerater, der i deres person legemliggør den nationalsocialistiske bevægelses ubrudte tradition og havde stillet sig til rådighed igen i urokkelig loyalitet, også for den nye generations NS-bevægelse!

Vejen via DRP, NPD og andre nationalkonservative foreninger kunne ikke bringe nogen succeser for nationalsocialismen - den tjente kun idéens overlevelse på et tidspunkt, hvor der ikke syntes at være de mindste politiske udsigter for vores bevægelse.

Den eneste succes i disse år er forbundet med navnet på den tidligere professionelle soldat (Reichswehr siden 1930) og senere SRP-medlem Hans Schiekora, som tilslutter sig DRP i 1956, får fat i delstatsforeningen i Rheinland-Pfalz med sine nationalsocialistiske kammerater og som delstatsformand kommer ind i delstatsparlamentet i 1959 med 5,1%. Men den 27. januar 1960 bliver DRP's afdeling i Rheinland-Pfalz forbudt som efterfølgerorganisation til SRP!

Men mens nationalsocialismen levede videre som idé i disse partier, som i det væsentlige var reaktionære med hensyn til organisation og propaganda, takket være mange tavse kammerater, spillede den næppe nogen rolle som en politisk soldats indstilling til livet: Hverken DRP eller det tidlige NPD dannede en organisatorisk form, der kunne sammenlignes med SA eller Reichsfront: En borgerlig indstilling til livet var klart fremherskende - ikke arbejderne og soldaternes!

Det var anderledes med den anden strømning, i hvis strøm nationalsocialismen overlevede sin lange nat - de nationale ungdomsforeninger! Selv om der også her herskede en formel forpligtelse over for den liberal-kapitalistiske stat og dens

demokratiske orden, og selv om de fleste af dem ikke var bevidste og overbeviste nationalsocialister - om ikke andet så på grund af den lave alder i et ungdomsforbund, der starter med seksårige - levede der her en livsholdning, der kombinerede en soldatisk indstilling med et national-politisk engagement. For de ældre var skridtet til en klart og utvetydigt nationalsocialistisk organisation imidlertid kort, hvilket snart skulle vise sig, da SA blev reformeret efter 1977.

Systemet så også en stor fare i dette ungdomsarbejde og forfulgte konstant disse ungdomsforeninger med chikane og forbud.

I 1948/49 begyndte nationale ungdomsalliancer deres arbejde - sponsorerne af dette arbejde var for det meste tidligere medlemmer af völkisch-nationale ungdomsgrupper fra Weimar-perioden og yngre HJ-ledere. Og de tog klart stilling til det system, der var ved at blive dannet. Et eksempel på dette er resolutionerne fra det völkisch-orienterede "Gefahrtschaft", der blev grundlagt i 1950 af SPR's kontorchef, fra februar 1951:

"Vi er ikke villige til på nogen måde at samarbejde om konsolideringen af de nuværende tyske statsforhold, som vi afviser som utilstrækkelige i enhver henseende. Vi føler ingen indre eller ydre forpligtelse over for den nuværende stat. Vi er af den opfattelse, at dens mangler ikke kan afhjælpes ved noget samarbejde, men er iboende i den."

På trods af al forfølgelsen var op til 40.000 unge mennesker medlem af nationale ungdomsforeninger af denne type, før velstandens indtog førte til en nedsmeltning til en hård kerne også på dette område. Forbuddene, såvel som fristelserne ved velstandstænkning, repræsenterede en forfærdelig udvælgelsesproces. Forbuddene var:

- **Reichsjugend** under ledelse af Wegener 1956
- **Reichsjugend** under ledelse af Höller (uafhængig af tidligere 1959)
- **National Youth of Germany** forbudt 12.1.1960.
- **Bund vaterländischer Jugend** (en af de bedst organiserede og mest magtfulde ungdomsgrupper) blev forbudt i midten af 1962 på grund af "anti-tyske forfatningsmæssige tendenser".
- **Bund Nationaler Studenten**, forbudt 1961/62.
- **Bad Bergzabern-filialen af Stahlhelm**, forbudt 1966.

Da ANS/NA 17 år senere, den 1. maj 1983, afholdt det første nationalsocialistiske 1. maj-møde efter krigen i Bad Bergzabern, gav Stahlhelm-kammerater, der havde tilhørt denne lokale gruppe, som var blevet forbudt i 1966, organisatorisk støtte. Således blev cirklen for det uforgængelige fællesskab af ideer lukket igen og igen. Knap to år senere - i 1968 - blev BDNS grundlagt, den første klart

nationalsocialistiske organisation, og dermed sluttede den lange nat og dokumenterede det hemmelige generationsskifte, der med succes havde fundet sted i disse år!

Den hårdeste og mest succesfulde bevægelse i disse mørke år var - som nævnt - BVJ, hvilket også blev tydeligt demonstreret af nogle af dens kæmperes militante aktiviteter. En hel del BVJ-aktivister tog del i den tyske frihedskamp i Sydtyrol:

For eksempel blev 14 unge tyskere efterforsket i 1963, mistænkt for at være involveret i sprængstofangreb i Sydtyrol; to studerende døde i aktioner af denne art og blev blodvidner til en ny generation af politiske soldater.

Den ældste nationale ungdomsbevægelse, der stadig eksisterer i dag - Viking Youth (WY) - viste sig at være den mest vitale organisation.

WJ blev grundlagt i 1950 under navnet Reichsjugend af SRP-funktionæren Matthaei og reformeret i 1952 sammen med andre grupper under navnet Wiking-Jugend og opdrager stadig børn og unge fra seksårsalderen til en nationalpolitisk overbevisning og en soldatisk livsindstilling. Tidligere og aktive WJ-medlemmer spillede en afgørende rolle i dannelsen af vores SA Storm den 8. maj 1977, selv om organisationen selv var skeptisk og endda afvisende over for os, indtil vi endelig kunne tage hinanden i hånden i kammeratskab under en fælles operation i december 1984. En ungdomsorganisation kan ikke lægge vægt på politisk kamp. Men WJ's arbejde producerer unge militante, som, når de aldersmæssigt vokser ud af ungdomsarbejdet, kun kan arbejde og kæmpe meningsfuldt i vores rækker!

Fortsættelsen af livet og det generationsskifte, der begyndte at finde sted i disse år, kan også ses i den ulovlige propaganda, der har eksisteret konstant siden krigens afslutning. Sådanne pro-nationalsocialistiske og anti-jødiske såkaldte "smædekampagner" er i den "lange nat" det eneste helt åbne bevis på overlevelse. Og i dem viser det sig, at unge mennesker forstår symboler, tabuer og irriterende ord fra Det Tredje Rige som et tegn på protest, den mest radikale og afgørende protest mod det borgerlige system, der er mulig! Denne erkendelse er vigtig, for uden den er den eventuelle fremkomst og succes for en åbent nationalsocialistisk bevægelse siden 1968 uforståelig!

Det er fascinerende at se, hvordan EN sådan propagandaaktion af to unge BV-aktivister - den 23-årige Arbold Strunk og den 25-årige Paul Schöner - i Köln mod en jødisk synagoge natten til den 24. december 1959 udløste den hidtil største nationalsocialistiske propagandaoffensiv - og det helt uden organisatorisk

opbakning fra en illegal nazistisk organisation, typisk for 1970'erne:

Alene den 28.1.1960 registrerede politiet 685 antijødiske episoder; 234 personer blev arresteret! - 76% af aktivisterne er under tredive år gamle! I løbet af denne propagandaoffensiv i 1960 blev i alt 1083 aktivister identificeret, 50,3% af dem under 30 år! Nej - selv i den "lange nat" lever nationalsocialismen videre! Meget få af disse aktivister er organisatorisk bundet til eksisterende nationale grupper - de handler ud fra en revolutionær protestholdning, som først ville finde sit organisatoriske udtryk år senere!

I 1966 skrev det føderale udvalg for strafferetlige reformer om potentialet i den fremtidige nazistiske bevægelse: "Ifølge dette har kontorerne for beskyttelse af forfatningen registreret omkring 3.000 "uforbæderlige" ved navn, som har begået nazistiske eller antisemitiske forbrydelser af overbevisning, eller er stærkt mistænkt for at gøre det ... Af de dømte lovovertrædere tilhørte omkring hver fjerde en højreradikal organisation. Resten sympatiserer med disse organisationer. En stor del af de fanatiske unge lovovertrædere kommer fra lederklassen i forbudte nationalistiske ungdomsgrupper."

Knap tre år senere bliver Bund Deutscher Nationalsozialisten grundlagt - et nyt kapitel begynder i vores bevægelses historie:

Mellem 1964 og 1968 er den nationale lejr helt under indtryk af NPD's overraskende valgsucceser - i lyset af denne triumf for borgerlig tilpasning til systemet (indtræden i 7 delstatsparlamerter med mellem 5 - 9% og mere end 4000 lokale repræsentanter i by- og distriktsparlamerter), på trods af det betydelige potentiale, der netop er beskrevet, har nationalsocialistiske organisatoriske bestræbelser ingen chance - og de bliver heller ikke forsøgt, lige så lidt som de har siden SRP-forbuddet. Grundlæggelsen af BDNS er også politisk nytteløs. Dens værdi er symbolsk: Den første nazistiske bevægelse i den nye generation er født. Men den politiske langdistanceeffekt af Bund er også betydelig: I midten af 1976 blev jeg medlem af "Freundeskreis der NSDAP" (NSDAP's venner), som har været aktiv som efterfølgerorganisation, siden BDNS blev forbudt i 1969, og dermed er vores nuværende Gesinnungsgemeinschaft i sidste ende arvtager til den hamborgske NS-scene, som blev initieret og bragt til live af BDNS og Wolf-Dieter Eckart!

Men først efter NPD's nederlag ved forbundsvalgvalget i 1969 kom nationalsocialismen til politisk udfoldelse. Det blev den egentlige udløser for den nationalsocialistiske frihedskamp, som nu begyndte med større styrke år efter år. Systemet, som havde bekæmpet og besejret de fredelige borgerlige og tilpansningsdygtige nationaldemokrater med had og hetz, høstede fremkomsten af

en bevægelse af revolutionære, unge nationalsocialister, som det ikke kunne klare!

Radikaliseringen var allerede tydelig i grundlæggelsen af NPD's "Ordnungs-Dienst" (OD), som blev uundgåelig på grund af de voldelige forstyrrelser af NPD-arrangementer, og med hvilken der efter en indre logik for første gang opstod en potentielt revolutionær kamporganisation af politiske soldater mod den borgerlige NPD-ledelses vilje: Mange af disse krigsheste fra OD fandt senere vej til os.

I 1970 blev der gjort et forsøg på at genetablere NSDAP i München, men det mislykkedes, og det samme gjorde et andet, mere grundigt og bedre organiseret forsøg i 1976. Mere lovende var dannelsen af NS-Kampfgruppen, hvoraf den vigtigste - NSKG - udsprang af NSDAP/AO, som udviklede det mest realistiske og bedste koncept. Ud over disse partiorienterede organisatoriske bestræbelser opstår der en række andre NS-grupper, som danner sig omkring en ny "leder". Der kommer ikke en samlet bevægelse ud af alt dette - tværtimod: stigende fragmentering og rivalisering dominerer scenen, som ikke desto mindre vokser numerisk til et par hundrede ofre og parate aktivister!

1977 er de politiske soldaters time, som for første gang bevidst placerer sig i SA's tradition igen og dermed åbner vejen frem!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Forreste rapport
Interview med Molly
Tredje del

NSK: Dine aktuelle projekter er tydeligtvis filosofiske og kunstrettede.

Beskriv venligst din holdning til sådanne emners betydning for politik.

Molly: Jeg forsøger stadig at opdatere fotografieret, men jeg har mest koncentreret mig om Adolf Hitler og menneskeligheden (www.mourningthescientist.com/truth.htm). Jeg er nået op på 21 sider nu, og jeg har så meget mere at lave. At studere Anden Verdenskrig er et absolut minefelt af information. Man søger oplysninger om en ting og finder to andre ting, som man skal undersøge. Det føles lidt som om man er arkæolog og graver den begravede fortid frem. En fortid, som de fleste ikke vil have, at den kommer frem i lyset. Vi kan takke internettet igen for den store strøm af

the NEW ORDER
Number 176 (130) Founded 1975 April 26, 2022 (132)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and neo-nazism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!

Hitl Hitler
Gottfrid Lank

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
 Hundredvis af bøger på mange sprog
 Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!